

Ya Diktatörlük Oldu!

2014-2015 seçim yıllarında, Cumhurbaşkanlığı, Yerel ve Genel Seçimler sürecinde sayfalarımızda partimizin "Ya faşist diktatörlük, ya da barış ve demokrasiye açılacak bir yola dönmeç" fikrini çokça işlemiştik. Birincisi gerçekleşti.

Seçim süreçlerini küçümseyen yaklaşımların aksine, burjuva seçimlerinin kendisine çok fazla bir anlam yüklemeyen, ancak işçi sınıfının mücadelesi açısından demokratik mücadelenin geliştirilmesi için seçim süreçlerinin değerlendirilebileceği üzerinde durmuştuk.

Amaç seçimler ile bir demokrasi elde edilebileceğini ifade etmek değil, ancak, baskıcı, diktatoryal bir rejimden sınıf mücadelesi için daha uygun koşullar sunan görece daha "demokratik" ortamların yaratılmasının görülmesi idi.

2014-2015 seçim süreçlerine 2017 Anayasa Referandumu süreci de eklendi. İktidar için oldukça inişli çıkışlı bir süreç yaşandı ve iktidar, devletin müdahalesi ile 24 Haziran 2018 seçimleriyle konumunu korudu.

Güçlenerek mi korudu, yoksa korudu ama ciddi bir yıpranma mı yaşadı sorusunun yanıtının önümüzdeki süreçte hep birlikte yaşayacağız. Bizce, ciddi bir yıpranma yaşayarak konumunu koruduğu ve bunun sonucunda ülkede istediği gibi at koşuramayacağı gerçeği ortaya çıktı.

Önümüzdeki süreçte iki temel görevimiz olmalı: **Birincisi**; 2013 Gezi Direnişi'nden itibaren su yüzüne vuran çok geniş ve çeşitli güç ile katmanları kapsayan demokrasi cephesini konsolide etmek, bir arada tutmak ve güçlendirmek. Bu güç, hesaplamalarımıza göre yaklaşık 15 milyonluk bir seçmen sayısına tekabül ediyor. Bunu bir fikir versin diye yazıyoruz.

İkincisi: Bugün başta AKP olmak üzere, burjuva partilerine kandırılarak ve yanıltılarak oy verdirilen yaklaşık 30 milyonluk seçmenin en az yarısını aydınlatarak kazanmak. Kazanmak derken illaki de seçmen olarak kazanmaktan söz etmiyoruz. Seçmen veya değil, bu bir sonuç olacaktır. Aslolan bu geniş işçi, emekçi ve yoksul yığınları ekonomik demokratik sınıf mücadelesine oradan da politik sınıf mücadelesine kazanmaktır.

24 Haziran 2018 seçimlerinden çıkarmamız ve önümüze görev olarak koymamız gereken en önemli iki sonuç bu olmalıdır. Bunu yaşama geçirmek de sadece söylemle değil, üretimin ve yaşamın tüm alanlarında sıcak günlük mücadeleler içinde mümkündür. Partimizin buna uygun rotası mevcuttur. Görev başına!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 25 Haziran 2018 Tarihli Açıklaması

Seçimlerin Kazananı HDP Olmuştur!

24 Haziran 2018 Genel Parlamento ve Cumhurbaşkanlığı Seçimleri tamamlandı. Birçok yurttaşın, kurum ve kuruluşun beklentisinin aksine Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde R.T. Erdoğan 10 milyon oy farkla seçilirken, parlamento seçimlerinde AKP-MHP ittifakı yüksek bir oy oranı farkıyla parlamentoda çoğunluğu güçlenerek korudu.

Seçimler öncesinde İstanbul'da 6 milyonluk CHP mitingi farklı beklentiler yarattığı için açıklanan seçim sonuçları üzerine manipülasyon şüpheleri arttı. Kampanya sürecinde AKP ve Erdoğan'ın Bursa, Kocaeli, Samsun, Ordu, Diyarbakır gibi illerde

çok zayıf kalabalıklarla karşılaşmış olması da beklentiyi farklı sonuçlara yöneltmişti. Özellikle AKP'nin İstanbul mitinginde toplanan kalabalığın kişi başına 200 TL ve kumanya paketi dağıtılarak bindirilmiş kıtalarla sağlanması AKP'nin ve Erdoğan'ın gidici olduğu beklentilerini daha da artırmıştı.

Bütün bu eğilimlerin tersine Erdoğan ve AKP'nin ciddi bir farkla çoğunluğu sağlaması tek başına basit manipülasyon taktikleri ile açıklanamaz. Öyle olmuş olsa kullanılan oyların paralelinde çok ciddi bir altyapıya dayalı ve gerek mekanik olarak oyların tümünden değiştirilmesi ve de elektronik olarak sayımların manipüle edilmiş olmasından yola çıkılması gerekir. Bu durumda ise Erdoğan ve AKP'nin tüm çabalarına rağmen HDP'nin barajı aşmış olması izah edilemez.

HDP tüm fiziki, fiili ve idari baskılara, eşit olmayan seçim hazırlıklarına rağmen sadece barajı aşarak değil aynı zamanda 7 Haziran 2015 seçimlerine yakın bir oy oranı yakalayarak bu seçimlerin asıl kazananı olmuştur.

Devleti oluşturan güçler ve işbirlikçi oligarşi Erdoğan ve MHP destekli AKP ile devam kararı almıştır. Onun için Saadet Partisi'nin yüzde on bandına yaklaşması veya geçmesi ile CHP'nin oylarını yüzde otuzun üzerine çıkarması ve İP'nin yüzde on beşlere yaklaşarak CHP ittifakının parlamento seçimlerinde yüzde elli biri yakalaması gerçekleşmemiştir.

Şimdi Türkiye'de Başkanlık Sistemi ikame olmuş durumdadır. Açık faşizan, diktatoryal bir rejimin kurumsallaşması tamamlanacaktır. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi bunalımın işbirlikçi oligarşi açısından farklı koşullarda aşılması da mümkün değildir.

Bu seçimlerin gösterdiği en önemli olgu, baskıcı, sömürücü, sömürgeci kapitalist düzenin seçim yoluyla aşılamayacağı olgusudur. Devleti kontrolunda tutan kurum ve kuruluşlar ve tersinden, belirli kurum ve kuruluşlar burjuva diktatörlüğünün kontrolünde bulunduğu sürece, özgür ve demokratik seçimler gerçekleştirilebileceği beklentisi olmamalıdır. 24 Haziran seçimlerinin en önemli dersi bu olmuştur. Faşizan diktatörlüğün barışçıl yöntemlerle aşılması beklentileri tükenmiştir. Bu düzen halk yığınlarının işçi sınıfı öncülüğünde kitlesel direnişi ve ayaklanması ile yıkılarak değişecektir.

Net bir şekilde ortaya çıkan bu durumdan sonra, manipülasyon sonucu haksızlığa uğrandırdığını düşünen tüm seçmenler, bu burjuva diktatörlüğü ile çıkarları nesnel olarak çelişen tüm işçi, emekçi ve yoksullarla birlikte kendi sorumluluklarını ve çözümlerini ellerine almak durumundadırlar. Türkiye İşçi Sınıfı'nın Devrimci Hareketi, uzlaşma, pazarlık ve müzakere ile Kürt ulusal sorunu çerçevesinde artık sonuç alınamayacağını görmüş olması gereken Kürt Özgürlük Hareketi ile birlikte TC devletinin kالبine yönelmek durumundadır. Parlametoya 70-80 vekil sokulması da, yerel seçimlerde 110 Belediye Başkanlığı alınması da tek başına bir sonuç ifade etmiyor ve bu kazanımlar devlet tarafından orman kanunları ile yok edilebiliyor.

Örgüt Çalışması: Seçim Endeksli Değil, Sürekli Faaliyet

o Ali Oktay KAYA

Burjuva partileri ve onlara özenen sözde “sol” partiler seçim dönemlerinde yığınlarla daha sıkı bağ kurmanın yollarını ararlar. Bu faaliyeti de görece yığınların katıldığı, kültürel yanları da olan seçim toplantıları ile yürütürler. Seçimler biter, faaliyet yine tatile girer. Elleri kalan bir iki ilişkiyi de seçim dönemleri arasında kendi kendilerine bolca düzenledikleri eylemliliklerde eritirler. Saat böyle döner.

Komünistler açısından durum farklıdır. Komünist Partisi'nin yaşam damarları fabrika ve işyeri hücreleri ile, mahalle ve semt hücreleridir. Bu çalışma sürekli bir çalışmadır. Seçimden seçime değil. Hatta seçimlerle hiç bir ilgisi yoktur. Bu çalışma tarzını oturtmayı başaramayan bir parti işçi sınıfının örgütü, hele politik örgütü olamaz. Onun için TKP kadroları ve örgütleri bütün dikkatlerini hücre tipi örgütlenme çalışmasına verirler. Parti tüzüğünde bu örgütlerin adı Temel Parti Örgütü olarak geçer. Partinin bütünü, yani Parti Örgütü, Parti Temel Örgütlerinin toplamıdır. Parti ara ve üst yönetim organları, adı üstünde organdırlar. Her organ üyesinin tabi olduğu ve üyesi olduğu bir Parti Temel Örgütü, yani Parti Hücresi vardır. Bu Genel Sekreter için de tüm Yöre, il, semt sekreterleri ve MK üyelerinin tümü için de geçerlidir.

TKP, böyle çalışıp örgütlediği için yığınlarla sürekli temastadır. Örgüt oluşturulamamış yerlerde tek tek yoldaşların görevleri ilk iş olarak buldukları veya çalıştıkları yerde bir Parti Temel Örgütü oluşturmaktır. Bu görevi yerine getiremeyen bir parti üyesi bu üyeliğe uygun değil demektir.

Hal böyle olunca semt, mahalle, fabrika ve işyeri çalışmaları TKP için sürekli bir çalışma halini alıyor. TKP örgütlerinin çalışmalarının başarı ölçütü de oluşturdukları Temel Parti Örgütleri, kaydettikleri yeni üyeler ve kaydedilen yeni üyeler ile eski üyelerin kaynaşması ve eğitimleridir. Eylemlilik ve eylemlerde nicelik bu çalışmanın doğal sonucudur. Başarılı çalışmanın pratikteki yanısıradır. Kendisi için bir amaç değildir.

Seçim dönemleri de parti örgütleri için özel birer çalışma pratiği süreçleridir. O güne kadar yürüttükleri çalışmaları sınama olanağı ve değerlendirme koşullarını sunar. Hangi yoldaşın ve her Temel Parti Örgütü'nün ne denli başarılı ve doğru bir çalışma yürütmüş olduğu böyle dönemlerde ortaya çıkar.

Partimizin örgüt çalışmasını en başarılı şekilde taklit eden, ve ellerindeki maddi olanaklar sayesinde onu kurumsallaştırmış olan en başarılı parti AKP'dir. AKP'nin başarısını tüm diğer yönlerin haricinde bir de bu açıdan değerlendirmek ve kendi çalışmalarımızı ölçmemizde yarar vardır. Bundan yıllar önce Recep Tayyip Erdoğan henüz Refah Partisi kurulmadan, illegal Milli Selamet Partisi'nin bir Milli Görüş kadrosu olarak şöyle demişti. Sene 1982. Anayasa Referandumu kampanyası sürecinde partimiz o dönemde faşist diktatörlüğün anayasasına karşı CHP ve MSP ile bir işbirliği oluşturmuştu. MSP adına temsilciliği Şener Battal yürütüyordu. Dönemin gençlik kadrosu olarak Recep Tayyip Erdoğan ve Avrupa Milli Görüş Teşkilat'ını temsilen üst düzey bir yönetici olan Ali Yüksel nam-ı diğer Ali Efenioğlu de kendisine refakat ediyordu. Toplantı dışı bir sohbetle Recep Tayyip Erdoğan, parti yöneticisi ve görevlisi bir yoldaşımıza şu düşüncelerini aktarıyor ve mealen şöyle diyor; “TKP tüzüğünü okudum ve inceledim. Tam bizim partimize göre yazılmış ve ilkeleri belirlenmiş bir tüzük. Allah kısmet eder de parti yönetiminde faal bir rol alırsam tam da bu komünist tüzüğün uygulanması ilk amacım olacak. Çünkü Milli Görüş felsefesini ve Kuran'ı biz bu örgütlenme şekliyle halka götürürsek biz kazanırız. Parti hücreleri fikri çok doğru bir anlayış. Ve biz bu işi milli ve dini konuları işleyerek sizden daha başarılı gerçekleştirebiliriz.”

Evet, diğer tüm faktörleri dikkate almazsak (ABD'nin, tekelle-

rin, devletin desteği) ve sadece bu faktörü dikkate alsak dahi, AKP'nin örgüt çalışmasında uyguladığı yöntemi daha yakından değerlendirmiş oluruz.

AKP'nin örgütlenmesi tek bir direk üzerinden yürümüyor.

Birincisi; Parti Teşkilatı olarak adlandırdıkları normal tüzüksel parti örgütlenmeleri var. Merkez, il, ilçe, Semt, Mahalle ve Sokak örgütlenmesi. Diğer partilerden farkları bu çalışmayı bizzat titizlikle yürütmeleri ve ölçüm olarak değerlendirmeleri. Teşkilat'ın başındaki Genel Başkan yardımcısının Erdoğan AKP'de faal resmen değilken dahi kendisine tabi çalıştığı ve Erdoğan'ın örgüt çalışmasını bizzat takip ettiği bilinmektedir. O kadar ki, tek tek illerde ve semtlerde dahi kadroları ismen tanıdığı belirtilmektedir. Bugün AKP 12 milyon üyeli bir partidir. Bunun nedeni AKP Rejimi döneminde son 17 yıldır iş ve yardım isteyen her yurttaşın “referans” göstermesi gerekliliği ve bu “referans”ın da AKP üyeliği olmasıdır. AKP bir de böyle bir sistem kurmuştur ve bu sistem sürekli denetlenerek yürütülmektedir. Üyeler sadece kağıt üzerinde değildir.

İkincisi; Parti Teşkilatına bağlı ama ayrıca merkezi bir yapılanması olan Sandık Komiteleri. Türkiye'de bulunan tüm seçim sandıklarının başında üç kişilik bir AKP Sandık Komitesi mevcuttur. Türkiye'de 24 haziran seçimleri için 168.000 sandık kurulacağı hesaplanırsa, üç kişilik komite olarak 500.000 AKP kadrosunun sadece bu alanda görevlendirildiğini anlamış oluruz. Bu komiteler sadece seçimden seçime değil aralıksız ve sürekli çalışırlar. İlgili sandıkta oy kullanacak tüm haneler ve aileler ile ferdlerin sürekli fotoğrafını çekerler, yani eğilimlerini takip ederler ve üst komitelere iletirler. Seçim zamanlarında bu komitelerin etrafında hücreler biçiminde sokak komiteleri oluşturulur ve AKP hangi apartmanın hangi dairesinden veya hangi evden ne oy çıkacağını önceden bilir. Buna müdahale etmeye çalışır. Eğer müdahale edilmesi gereken yurttaş etrafını etkilemekte yetenekli ve nüfuz sahibi bir kişi ise gerekirse o ilin varolan seçili milletvekili veya bakanını alıp evinde ziyaret ederler. Bu çalışma sadece büyük şehirlerde değil ülkenin 81 ilinde ve sadece il merkezlerinde değil, en ücra köylerinde de uygulanır. En ücra köylerde de bu çalışma tarzının uygulanması bir istisna değil, standarttır.

Üçüncüsü; AKP'li öğretmenler, imamlar ve muhtarlar üzerinden, merkezi olarak ayrı ayrı ama yerelerde “istişare kurulu” adı altında komiteleşerek yürütülen çalışma. Bu üç kanal üzerinden yürütülen çalışmalar ile yerel toplum ayrıca mercek altına alınıyor, bilgi ve istihbarat toplanıyor ve yurttaşlar yönlendirilmeye çalışılıyor. Bu üçlü sac ayağına mahalli “Aile Sağlık Merkezleri”nde görevli doktor ve hemşirelerin de katılımı hedeflenmekle birlikte, bu amaca henüz ulaşabilmiş değillerdir. Başarıları yerlerde istişare kurulunda ASM'ni temsilen bir tabip de yer almaktadır.

Dördüncüsü; Başta HAK-İŞ ve ona üye işkolu sendikaları olmak üzere, memur ve kamu sendikalarında ve HAK-İŞ dışında TÜRK-İŞ ve hatta DİSK içinde yürütülen çalışmalar. Bu alanlarda ve işyerlerinde bir KP mantığı ile hücre çalışmaları yürütmeseler de, bu çalışmayı sendikalar üzerinden yürütmekte ve işyerlerinde sendika temsilcilerine bağlı işyeri işçi ve sendika temsilciliklerini bu amaç için değerlendirmekte, örgütlenmeler yaratmaktadırlar.

Beşincisi; AKP'nin Kadın Kolları (onlar Hanım Kolları olarak ifade ediyor) ve Gençlik Kolları çalışmaları ile macerası, delikanlı, fanatik gençleri istihdam ettikleri “Osmanlı Ocakları” tarzı örgütlenmeler ile, kadın ve gençlik arasında ayrıca ayrıntılı ve sürekli çalışmalar yürütüyorlar.

Altıncısı; “Sivil Toplum Kuruluşları” olarak adlandırdıkları tüm kurum ve kuruluşlarda, odalarda, kooperatiflerde, meslek kuruluşlarında, derneklerde, sportif ve kültürel alanda, hemşehri kuruluşlarında v.b. örgütleniyorlar. Özellikle Belediyecilik üzerinden hemşehircilik adı altında bölge şovenizmi silahını kullanıyorlar.

Amacımız, AKP'nin örgüt çalışması anlamında yürüttüğü ilkel

Örgüt Çalışması: Seçim Endeksli Değil, Sürekli Faaliyet

(İkinci sayfadan devam)

faaliyeti abartmak değildir. Ancak, özellikle örgüt çalışması alanında kuruluşundan itibaren uygulayageldiği çalışmalarını doğru analiz etmezsek, AKP'nin aslında yeri işçi sınıfının örgütlenmesinin içinde olması gereken milyonları nasıl etkilediğini anlayamayız. Bu madalyonun bir yüzü örgüt çalışması ise, diğer bir yanı da ideolojik çalışmadır. O yanını farklı bir yazımızda ele almayı planlayarak, örgüt çalışmaları konusunda görüşlerimizi işlemeye devam edelim.

Yukarıda sıraladığımız tüm çalışma alanlarında görev alan üyelerini yetiştirmek için "AKP Akademileri" adı altında parti okulları kurdular. Bu akademilerde kadro üretiyorlar. Tabii ki elde ettikleri aşamalardan dolayı yararlandıkları muazzam devlet olanakları var. Ancak bunların hiç biri kendiliğinden olmadı. İlçe belediyeçiliğinden başlayan belediyeçilik deneylerinden bugüne, kat ettikleri tüm aşamalarda her zaman devlet olanaklarını kendilerine göre ustaca kullandılar. "Belediye Temizlik İşçileri Eğitimi" dediler, sektörel derslerin dışında "Milli Görüş" dersleri verdiler. Temizlik işçisine hem burjuva kültürünün kimi öğelerini, hem de Anadolu felsefesinin ana hatlarını öğrettiler. İlgili duyan ve başarılı olanları tayin ile yükselterek, kadrolaştırarak daha farklı görevlere hazırladılar. AKP, Fatih Belediyesi Zabıta Müdürü'nden İçişleri Bakanı devşiren bir parti oldu. Bu örneği sadece bir örnek olması açısından veriyoruz. Her alanda bu yöntemi kullandılar.

Bizim bu değerlendirmeden çıkarmamız gereken sonuçlar vardır. Sınıf düşmanımız, bu tür bir çalışmayla, daha açık söylersek, bizim yöntemlerimizi kullanarak, işçi, emekçi ve yoksul yığınlar arasında örgütlenirken, biz ne yapıyoruz? Bu sorunun yanıtını çok dürüst bir şekilde vermek durumundayız. Söyleyecek tek bir sözümüz ve eksikliklerimizi gidermek için yapmamız gereken tek bir uygulama vardır. TKP Tüzüğü doğrultusunda çalışmak!

Bu alanda son on yılda çok mesafe kat ettik. Ancak halen eksikliklerimiz mevcut. Ve eksikliklerimiz, oran olarak değerlendirdiğimizde, doğru uyguladıklarımızın bir hayli gerisinde. Bu açığı kapatmamız gerekiyor. Açığı kapatırken, birbirimize bakıp eksik ve kötü örnekleri çoğaltmak yerine doğru olanı, tüzüksel olanı uygulama yoluna gitmeliyiz. Bu da tek tek yoldaşlarımızın ve parti temel örgütlerimizin birincil görevi olmalıdır. Yoldaşlarımız artık, bilmişlik taslayarak, toplumda karşılık bulamayan kof ajitasyonlarla, etraflarına bir iki kişi dahi toplayamadan, tabiri caizse tribünlere oynama alışkanlığından vaz geçmelidir. Her yoldaşımız, yaşadığı yerelde, çalıştığı iş yerinde veya işsizse boş zamanlarını geçirdiği alanlarda örgütlenme amaçlı parti ilişkileri kurmalıdır. Evet, bizim maddi olanaklarımız tabii ki AKP'ninki ile ölçülemez. Ancak maddi olanakların, bizim örgüt çalışmamızı gerçekleştirmeye yetecek kadar gelişmesini sağlamak da ancak örgüt çalışmasını geliştirerek mümkündür.

Basılı yayınlarımız mevcut. 20, 50, 100, 150 hatta 200 yayın

dağıtan yoldaşlarımız var. Bu yoldaşlarımıza, dağıttıkları yayın oranında kaç kişi ile yayın ilişkilerini düzenli sürdürdüklerini, örneğin son beş yılda veya on yılda kaç sempatan kazandıklarını, bu sempatanların kaçını partileyebildikleri, partileme durumunda olmayanları nerelerde istihdam ettikleri sorularını sorsak ne kadar tatmin edici yanıtlar alabiliriz? Yayın alanı sadece bir örnek. Ancak işin başlangıcı.

TKP'liyim diyen tüm parti sempatanları ve tüm parti kadroları günlük pratiklerini ve yığın ilişkilerini bu yazdıklarımız temelinde kendi kendilerini sorgulayarak değerlendirmelidirler. Neyi eksik veya yanlış yaptım? Neden sohbet ötesi kalıcı ve sürekli ilişkiler kuramadım? Neden sempatan kazanamadım ve bunların arasında partileyecek düzeye getiremedim? Acaba "herşeyi bilen" edasında üstenci tarzımın bunda etkisi var mı? İnsanlar benimle selamlaşıyor ama "bir an evvel gitsin, bize bulaşmasın" diye mi düşünüyor? Sadece genel ajitasyon yapmak bir komünistin görevlerini tamamlaması için yeterli mi? Yeteri kadar mütevaziyim? Karşımdaki insanları tolerans ile dinleyebiliyorum mu? Kendimi geliştirmek için ne okuyorum? Günlük basını takip etmek dışında klasik veya çağdaş edebiyat alanında en son hangi kitabı okudum? Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in en son hangi eserini tekrar okudum ve ne sonuçlar çıkardım, nasıl notlar aldım, nasıl bir soyutlama yaptım? Bu soruların yanıtını önce kendimize vermemiz sonra da partimize açık yüreklilik ile ifade etmemiz çok önemli bir konudur ve bir dizi sorunun çözümünün başlangıcıdır. Bu meydana yapacağımız önerileri ve önerilerimizin yaşama geçmesi için yapabileceğimiz katkıların somutlanmasını da ayrıca kaleme alıp partiye vermeli veya sorumlu sekreterimizle görüşmeliyiz.

Kuşkusuz ki, aynı zamanda, Parti merkezi, örgüt bürosu ve ideolojik büro bu konuda nasıl değerlendirme yapıyor, kendi çalışmalarını nasıl ölçüyor ve eksikliklerini tespit ediyor sorularının da açık yüreklilik ile yanıtlanması gerekmektedir. Bugüne dek zorluklar içinde yürütülen çalışmalarda bazı konulara gerekli titizliğin gösterilememiş olması bilinen bir gerçek. Ancak, gelinen aşamada ve kurumsallaşmada artık bu engeller yavaş yavaş kalkmış olarak değerlendirilmektedir. Dolayısıyla başta MK olmak üzere tüm organlar, ara organlar ve TPÖ'ler çalışma alanlarını özelleştirel olarak değerlendirerek eksikliklerini hemen gidermelidirler. Bu alanda gerekli kadro değişiklik, düzenleme ve yeni görevlendirme önerileri de MK Sekreterliği tarafından MK'ya yapılmıştır.

Yaz döneminde her yer tatile girebilir ancak biz tatile girmiyoruz. Tam tersi, tatilin getirdiği olanakları verimli olarak değerlendirerek varolan eksikliklerimizin giderilmesi için değerlendirilebilecek en uygun dönem bu yaz tatili dönemi olacaktır.

Seçimlerin Kazananı HDP Olmuştur!

(Birinci sayfadan devam)

Devletin bu orman kanunlarının karşısında işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul tarım emekçilerinin birleşik mücadelesinin yükseltilmesi; seçilmişlerin yürüteceği parlamenter mücadele ile parlamento dışı mücadelenin birleştirilmesi; Gezi Direnişini yaratan, Adalet Yürüyüşü'ne katılan, Maltepe'de Muharrem İnce mitingine katılan, 1 Mayıs'larda başta Maltepe olmak üzere tüm ülkede, başta Amed olmak üzere tüm Newroz alanlarında birlik, mücadele ve dayanışma ruhu sergileyen milyonlar ayağa kalkması tek çözüm yoludur.

İşçi sınıfının öncülüğünde halkın örgütlü yığınsal gücü, aynen Gezi Direnişisi'nde olduğu gibi her tür mücadele yöntemini kullana-

rak bu ülkeyi ve halkları sömürücü ve sömürgeci asalaklardan kurtaracaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle Parlamento'ya seçilen tüm devrimci, demokrat, sosyalist ve komünist vekilleri yürekten kutluyor siyasal çalışmalarına yer tuttukları alanda başarılar diliyoruz. En eşitsiz koşullarda Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yüzde dokuza yakın oy alan ve HDP seçmeninin moral kaynağı olan siyasi tutsak Selahattin Demirtaş'a bin selam iletiyoruz.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi, 25 Haziran 2018

Lenin'in Seçim Stratejisi: Birinci Duma Toplanırken...

“Ülkedeki devrimci durumu Duma'da olup bitenlere bakarak değerlendirmemeliyiz. Tersine, Duma'da ortaya çıkan olayları ve meseleleri ülkedeki devrimci duruma bakarak ele almak durumundayız”

Duma toplanınca Lenin'in de saldırıya geçmesi uzun sürmedi. Ama etkin bir Duma çalışması kitle çalışmasıyla bağlantılı olmalıydı. Bundan bir gün önce, Bolşevikler St. Petersburg'da Volna [Dalga] isimli yasal bir günlük gazete yayımlamaya başladılar ve geri kalan siyasi alandan bu şekilde yararlandılar. Nikolay'ın küçümseyici bir konuşma yaptığı törensel açılış oturumundan yaklaşık bir hafta sonra Lenin'in gazetede yayımlanan ilk makalesi, “evrenin merkezi olduklarını düşünen... [ve] barışçıl parlamentarizm hayali kuran” Kadetlerle dalga geçiyordu. Kadetlerin 480 vekilliğin 180'ini alarak Dumadaki en büyük bloku oluşturmalarına rağmen, gerçek tarihin, “halk” tarafından, “kalabalıklar” tarafından yapılacağını yazıyor ve bir tavsiyede bulunuyordu: “Dumadaki azınlığın, ‘Trudovik Grubu’ ve ‘Duma İşçi Grubu’nun Kadetlerden farklı bir duruş sergileyeceğini ... [ve] bütün çabalarını ve faaliyetlerini önümüzdeki büyük işi ilerletmek üzere bir şekilde yardıma bulunmaya yoğunlaştıracaklarını umalıyım.” Lenin, bu amacın yerine getirilmesini, kısacası somutlaştırılmasını şansa bırakmayacaktı.

Lenin, “Dumadaki azınlık”la, öncelikle, Trudovik parti olarak biline gelen parti içinde gevşek biçimde örgütlenen 90 civarındaki köylü vekili ve ikinci olarak da seçim sürecinin geç aşamalarında seçilen ve Dördüncü Kongre tarafından kendi Duma grubu olarak yetkilendirilen 15 vekili kastediyordu. Bu iki Duma grubuna umut bağlaması tesadüf değildi. Bunlar, Lenin'in Nisan 1905 Bolşevik kongresinin arifesinde yazdığı *Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği* başlıklı broşürde önerdiği “proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü”nün, Rus devrimi için gerekli olan koalisyonun potansiyel temsilcileriydi. Rejim, köylülüğün monarşiye sadık olduğunu varsaydığı için şaşırtıcı derecede büyük bir vekil sayısı ile temsil edilmelerine yol vermişti, Dumada soylular/toprak sahipleri sınıfının temsilcileriyle birlikte davranmalarını bekliyordu. Lenin'in Trudoviklere ve “Duma İşçi Grubu”na seslenmesi, bu ihtimalin gerçekleşmesini önleme amacıyla yaptığı başlama vuruşuydu.

“Duma İşçi Grubu”na gelince; Lenin bir gün sonra Duma üzerine yazdığı ilk önemli makalesinde bu on beş kişinin kim olduğunu ve Dumaya nasıl girdiklerini temkinli bir biçimde açıklıyordu: “Bu kişiler, işçi örgütleri tarafından aday gösterildiler. Parti onları, çıkarlarını Dumada temsil etmekle yetkilendirmedi. RSDİP'in tek bir yerel örgütü bile üyelerini Devlet Dumasına aday göstermek konusunda (yapabilecek olmasına rağmen) karar almadı. İşçi vekiller Dumaya parti harici kanallarla girdiler. Neredeyse hepsi, hatta hepsi Kadetlerle yapılan doğrudan ya da dolaylı, zımnî ya da açık anlaşmalarla girdiler. Pek çoğu Dumaya öyle bir biçimde girdi ki, anayasal demokratlar olarak mı yoksa sosyal demokratlar olarak mı seçildiklerini söylemek bile zordur. Bu bir gerçektir ve ... bugün pek çok sosyal demokratın yaptığı gibi, bunu örtbas etmek affedilemez bir durumdur ve yararsızdır... çünkü bu, genel olarak seçmenleri ve özel olarak da işçi partisini bilgilendirmemek anlamına gelir. Yararsızdır çünkü gerçek, zamanla ortaya çıkacaktır.” Aslına bakılırsa, bu vekillerin nasıl seçildiği ve kime hesap verecekleri konusunda dürüst olmamak, işçi sınıfının yanlış eğitilmesi anlamına gelecekti ve bu suretle parlamenter çalışmanın potansiyel değerinin altını oyacaktı -başlangıç böyle olmamalıydı.

Lenin aynı zamanda, vekillerin RSDİP'in Duma grubu olarak yetkilendirilmesi konusunun oylandığı sırada, partinin Dördüncü Kongresinin bu konu üzerinde yeterince durmadığını iddia ediyordu. Ama “doğrusu”, kongre, Bolşeviklerin grubu partiye hesap verir hale getirmek konusunda ısrar etmesi üzerine, yukarıda alın-

tılanan “talimatları” kabul etmişti. Ve Menşeviklerin çoğunluk olduğu Merkez Komite bu “talimatları” yayımlamadığı için Lenin -bir keresinde “ne yazık ki” diye belirttiği gibi- o üç koşulu türeterek “Merkez Komitenin yayınındaki bu çok ciddi boşluğu” okurları için memnuniyetle doldurmuştu.

Esas önemlisi, diye devam ediyordu Lenin, mevcut durum ve ne yapılması gerektiğidir. “Grubun lideri Mihailiçenko, Dumaya girilmesiyle ilgili olarak, kendisinin sosyal demokrat olduğunu açıkladı. Duma İşçi Grubu, onun aracılığıyla kendisini Kadetler'den ayırtmak istediğini açıkça ifade etti ve gerçek bir sosyal demokrat grup haline geldi. Böylesi bir istek bütün iyi duyguları hak eder. Kongrede resmî bir parlamento grubunun kurulmasına karşı çıkmıştık. Bizi buna iten sebepler, dün yayımlanan kararımızda açıkça ve ayrıntılı bir biçimde ortaya konmuştur.” Burada daha önce tartışılan Duma vekilleri üzerinde “üçlü denetim” kurulması önerisine atıfta bulunuyordu. Bunun yayımlanması, Lenin'in devrimci parlamento çalışması stratejisinin ayrılmaz parçasıydı; bunu yapabilir olmak, bir yayına, özellikle Volna gibi bir günlük gazeteye sahip olmanın öneminin altını çiziyordu. “Ama şunu söylemeye bile gerek yok ki, resmî bir parlamento grubu kurmanın uygun olmadığını düşünüyor olmamız, anayasal demokratlardan [Kadetler] sosyal demokratlara geçme yönündeki herhangi bir işçi temsilcisinden gelen herhangi bir isteği teşvik etmemizi asla engellemez.” Bir başka deyişle, tamamen Menşevikler'den oluşması da dahil, sorunlu doğmuş olmasına rağmen sosyal demokrasi yanlısı açıklamalarında samimi idiyse gruba kucak açmak gerekirdi. Rusya'nın 1906'daki siyasi gerçekliğinin bize dağıttığı el buydu ve bu eli kendi lehimize olacak şekilde oynamak bizim yükümlüğümüzdür, diyebilirdi Lenin.

Lenin okurlarını, en önemli dinleyici kitlesini ilerisi için uyarıyordu: “*Birinin kendine sosyal demokrat demesi yetmez. Sosyal demokrat olabilmek için kişi gerçek bir sosyal demokrat işçi siyaseti yürütmelidir. Parlamentodaki acemilerin içinde buldukları durumun zorluklarını elbette tamamen anlıyoruz. Anayasal demokratlardan sosyal demokratlar tarafına geçmeye başlayanların yapabilecekleri hatalar konusunda hoşgörülü olmak gerektiğinin tamamen farkındayız. Ama bu geçişi tamamlamak bir kez kaderlerine yazıldıysa bu, ancak bu hataların açık ve dürüst eleştirisiyle olacaktır. Bu hatalara, elini gözlerine kapatıp parmaklarının arasından bakmak Sosyal Demokrat Partiye karşı ve bütün proletaryaya karşı affedilemez bir suç olacaktır.*” Lenin'in vadettiği, yüce gönüllülüğe eşlik eden ilkeli ve yapıcı bir eleştiriydi, ki “acemiler” bir sonraki paragrafta ilk dozunu alacaklardı.

Dumanın açılış oturumunda kısa bir konuşma yapmaya tenez-zül eden Nikolay, otokrasinin ayrıcalıklarından ve yetkilerinden feragat etmek üzere olmadığına açıklık getirmişti. Ayakları önüne eldiven fırlatılan Kadet Partisinin, Dumanın lider partisinin, özette, madde 87'ye göre parlamento umutlarını söndürebilecek olan monarşiye sinirlendirmeden köylü kitleleri yatıştırarak ve kandırarak bir cevap vermesi gerekiyordu. Kaleme aldıkları “Tahta Çağrısı” ile altın madenini bulmaya çalışan Kadetler hem sağı hem solu kızdırdılar; gelecek beklentileri açısından kötü bir işaretti bu. RSDİP grubu çekimser kaldı. Lenin bunun bir “hata” olduğunu söylüyordu:

“Kadetleri aşarak herkese ulaşacak şekilde ayan beyan ifade edilmelidir ki: ‘Siz, Kadet Partisinin beyefendileri, yanlış bir üslubunuz var. Sözlerinizden bir pazarlık kokusu geliyor. Birakin bu diplomasiyi. Yüksek sesle bağırın ve deyin ki, köylüler toprağın hepsini istiyor, köylüler hiçbir karşılık ödemedi toprağın tamamına sahip olmalıdır. Deyin ki, halk tam özgürlük istiyor ve sadece kâğıt üzerinde kalan özgürlüğe değil gerçek özgürlüğe kavuşmak için tüm iktidarı alacak. Yazılı ‘anayasalara’ güvenmeyin, sadece mücadele eden halkın gücüne güvenin! Bu çağrınızın aleyhine oy kullanacağız.’”

Lenin'in Seçim Stratejisi: Birinci Duma Toplanırken...

(Dördüncü sayfadan devam)

Bu, Lenin'in RSDİP Duma grubuna ilk tavsiye verisi olacaktı. Bu tavsiye, Lenin'in devrimci parlamento çalışması hakkındaki en temel görüşlerini kısa ve öz biçimde açıklıyordu. Bu tavsiyenin özünde, parlamento alanına alışılmışın dışında bir gözle bakması için "kalabalıkları" harekete geçirmek amacıyla bu alandan faydalanma ve "proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğünün" tohumlarını atma çabası vardı.

Son olarak Lenin, Menşeviklerle, acemi vekiller üzerinden değil Mayıs başlarında yayımlanmaya başlayan Nevskaya Gazeta isimli günlük gazeteleri üzerinden kapışyordu. Menşeviklerin, Kadetlerin kendilerini içinde buldukları ikileme ilgili, özellikle de rejimin madde 87'ye başvurmasından duydukları korkuyla ilgili yorumları, Lenin'in kulağına sempatik bir üslup gibi geliyordu: "Bu üslup yanlıştır. Dumaya karşı herhangi bir şekilde sorumlu olabilecek insanlar gibi davranmak sosyal demokratlara yakışmaz. Eğer sosyal demokratlar Dumada çoğunluk olsalardı, ya Duma Duma olmazdı ya da sosyal demokratlar sosyal demokrat olmazdı. Dumaya karşı sorumluluğu Kadetler alsın. İnsanlar anayasal hayallerden kurtulmayı öğrensin ama bizim değil, kendilerinin zarar görmesi pahasına." Marx ve Engels'in Frankfurt Meclisinin "parlamentar kretinleri" ile ilgili eleştirisini hatırlatan küçük bir tavsiye ile bitiriyordu: "Ülkedeki devrimci durumu Dumada olup bitenlere bakarak değerlendirmemeliyiz. Tersine, Dumada ortaya çıkan olayları ve meseleleri ülkedeki devrimci duruma bakarak ele almak durumundayız." Lenin'in Duma ile ilgili değerlendirmelerde bulunurken dikkate aldığı kriter buydu, en azından Dumanın toplanmakta olduğu dönemde. Sosyal demokrat bir Dumanın -yani, gerçek sosyal demokratlardan oluşan bir Dumanın- ihtimal dahilinde olmadığına dair görüşü ayrıca öğreticidir. Bu, tıpkı Marx ve Engels gibi, Lenin'in de kapitalist bir rejimin böyle bir neticeye asla izin vermeyeceğini düşündüğü anlamına gelir. Göreceğimiz gibi, Birinci Dumanın kaderi Lenin'in bu varsayımının güçlü bir kanıtını sunuyor.

Lenin'in Duma çalışması ile Dumanın duvarları dışında sürmekte olan çok daha önemli mücadele arasında bağ kurmak için kullandığı birincil araç Volna olmakla beraber, 9 Mayıs'ta St. Petersburg'da, çoğunluğu işçilerden oluşan üç bin kişilik bir izleyici topluluğuna seslenmek gibi nadir bir fırsat yakaladı. Bu fırsat, Kadetlerin Nikolay'a verdikleri cevapla ilgili Dumada yaşanan münakaşa üzerine bir Menşevik ve bir diğer sol muhalif ile yapılan bir tartışmaydı. "Yoldaş Karpov" mahlasıyla yazdığı yazıda, Kadetlerle uğraşırken geri adım atmamaları için bazı üyeleri muhtemelen o toplantıda hazır bulunan Duma grubu üzerinde baskı kurmak amacıyla bu fırsatı kullandı. Lenin'in yazdığına şüphe olmayan Volna'daki anlatıma göre "Geniş halk kitlelerini liberal burjuvaziden koparıp... nihai iktidar mücadelesine hazırlanan devrimci demokratik burjuvazi saflarına çekmenin zorunlu ve en akla uygun yolu... Kadet Partisini teşhir etmektir... Elbette, çatışmanın başlama zamanı bizim irademize değil, hükümetin tavırlarına ve halk kitlelerinin siyasi bilinç derecesine ve ruh haline bağlıdır." Bir başka deyişle, devrim niyete bağlı olamazdı. Devrim kitlelerin hazır olmasına bağlıydı ve Lenin'in parlamenter stratejisinin sağlamaya çalıştığı tam olarak buydu.

Böyle bir fırsatı asla boşa harcamayacak olan Lenin, müdahalesinin sonunda bu toplantının, taslağını kendisinin yazdığı bir önergeyi kabul etmesi önerisinde bulunuyordu. Kadetleri, monarşi karşısındaki tereddütlü tutumlarından dolayı eleştirdikten sonra şöyle bitiriyordu:

"Bu toplantı, Devlet Dumasındaki Köylü Grubu ("Trudovik") ve Duma İşçi Grubundan, her birinin kendi taleplerini ve halkın tüm taleplerini, Kadetlerden mutlak bir biçimde bağımsız olarak, kararlılıkla ifade etmelerini ister. Bu toplantı, özgürlük davasının değerini bilen herkesin dikkatini, otokratik hükümetin tutumunun ve köylülerin ve bir bütün olarak halkın gereksinimlerini karşılamak

konusundaki tam başarısızlığının, Duma dışında süren nihai mücadeleyi, tek başına halkın özgürlüğünü sağlayabilecek ve gereksinimlerini karşılayabilecek olan tam iktidar için verdiği mücadeleyi kaçınılmaz hale getirdiğine çeker. Bu toplantı proletaryanın, halkın bütün devrimci unsurlarının başında olmaya devam edeceğine güven duyduğunu ifade eder."

Dolayısıyla "neredeyse oybirliğiyle kabul edilen" bu karar, Duma grubunun, Kadetlerin "Tahta Çağrı"sını eleştirmeyerek yaptıkları "hata"yı düzeltmiş oluyordu. Esas olarak işçilerden oluşan bu kitlesel toplantı "Kadetleri aşmış" ve proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü esasını desteklediğini "ayan beyan ifade etmişti". Lenin'in bu müdahaleyle hayata geçirdiği şey, bir devrimci parlamento çalışması modeliydi -parlamentodaki tartışmayı dışarıdaki "kalabalıklar"a ve gerçek zamana taşımak. Rejim, iktidarda kaldığı sürece, Lenin'in bir daha böyle bir fırsata sahip olmasını sağlamak için gereken her şeyi yapacaktı.

Kafkasya bölgesindeki gecikmiş seçim turlarının sonucunda on beş kişilik RSDİP fraksiyonuna üç vekil daha katıldı. Diğerlerinden farklı olarak bu vekiller, parti örgütlerinin onayını ve Kadetlerle hiçbir seçim anlaşması yapmamayı gerektiren Dördüncü Kongre kararına uygun olarak seçilmişlerdi. Bu nedenle Lenin, "Hepimiz, birleşik bir partinin üyeleri olarak, onların bu meşakkatli görevi yerine getirmelerine yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız" diyordu. Ama yine, bir kez daha temkinli olmayı tavsiye ediyordu:

"Rusya'nın içinden geçmekte olduğu zamanlara benzer zamanlarda, sosyal demokratların seçimlere katılması, hiçbir şekilde, kitlelerin seçim kampanyası sırasında gerçekten güçlendikleri anlamına gelmez. Sosyal demokratların, serbest gazeteler olmadan, açık toplantılar olmadan ve yaygın bir ajitasyon olmadan seçilmesi, sıklıkla, proleter ve tam bir Sosyal Demokrat Partinin güçlenmiş olduğunu değil, sadece halkın sert itirazını ifade eder. Rusya'nın tamamı için geçerli olan boykot taktiklerinin değeri ile ilgili görüşler, eğer tek başına Tiflis seçimlerinin sonuçlarına dayalıysa, büyük bir ihtiyatsızlık ve düşüncesizlik olacaktır."

Lenin, RSDİP'in aldığı oyların, tıpkı Kadetlerin aldığı oylar gibi tepki oyları olabileceği konusunda uyarıyordu, özellikle de rakip siyasi perspektiflerin açıkça tartışılacağı yeterli demokratik alanın olmadığı bir durumda. Lenin'in demokrasiye araçsal yaklaşımı, konuşmasının sonunda yeni vekillere yaptığı çağırışı açıklıyordu: "Kafkasya'dan Dumaya vekil olarak gelen dostlarımızın, bu yeni platformdan ilk kez yüksek sesle seslenmelerini, bütün acı gerçekleri dile getirmelerini, sözcüklere, vaatlere ve kağıt parçalarına duyulan inancı insafsızca teşhir etmelerini, açık yüreklilikle yazdıkları için sınırlandırmalara tabi tutularak baskılara uğrayan gazetelerimizdeki boşlukları doldurmalarını ve kendi sorunlarını açıkça ve kararlı bir şekilde ortaya koymalarını ve Dumanın dışında süren nihai özgürlük mücadelesinde yer almaları için proletaryaya ve devrimci köylülüğe çağırıda bulunmalarını dileyelim." Böylelikle, bir Duma grubuna neden bu kadar ihtiyaç olduğuna dair bir başka gerekçe daha sunmuş oluyordu. Politik alanın küçülmesi karşısında Dumanın dokunulmazlığı, gerçek demokrasinin tek güvencesi için, işçi sınıfı ve köylülüğün "Duma dışında" güçlendirilmesi için çağrı yapılacak görece güvenli bir "platform" sunuyordu.

Aktardığımız yazı, Yordam Kitap tarafından Türkçeye kazandırılan ve Haziran ayında kitapçılarda satışa sunulan August Nimtz'in "Lenin'in Seçim Stratejisi-I: Marx ve Engels'ten 1905 Devrimi'ne" kitabının 169-176 sayfalarında yer almaktadır. Kitap dizisinin okunmasını tavsiye ederiz.

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (I)

o Mehmet KADIRGA & Tamer ADALI

24 Haziran seçimlerine sadece muhalefetin hatta bizim kendi seçim hedeflerimiz açısından bakarsak ortada kesin bir başarısızlık olduğunu tespit ediyoruz. Erdoğan, yani MHP destekli AKP-SARAY Rejimi seçimlerden (sonucu her nasıl almış olursa olsun, usülsüzlükleri de engelleyemediğimize göre) amacına ulaştı. Diğer açıdan ise HDP'nin barajı aşmasının önemli olgu olduğunu saptayabiliriz. Sonuçların tümünü irdelediğimizde ve bu seçimler sonucunda nasıl bir yapısal durum ile karşı karşıya kaldığımızı incelediğimizde genel fotoğrafın kapkaranlık olduğu görülmektedir. Bu anlamda HDP'nin tüm baskı, engellemeler, tehditler ve yasaklamalara rağmen bu seçmen oranını yakalamasını selamlamak doğruyken, bundan sonrası için izlenecek süreçler açısından bazı önemli ayrıntıları da irdelenmek gerekmektedir.

Yıllardır AKP'ye karşı tavır muğlak ve tanımsız olan kesimlerden, seçimleri önemsemeyen grup ve kişilere kadar, oy kullanmaktan, mitinglere gitmekten dahi uzak duran kişilerden, sosyalistliği 'devrim günlerine' erteleyen insanlara kadar geniş bir kesim, bu seçimlerde aktif olmuş, siyasi bir enerjide örgütlenmiştir.

HDP'nin yorgun ve iç çelişkilerle de yaralı bünyesi bu enerjiden de beslenmiş, onlarla buluşma becerisini de büyük ölçüde göstermiştir. Bu seçimlerde CHP'yi destekleyen demokratların, CHP ve HDP için bütünsel bir bakış açısıyla emek harcayan binlerce insanın emeği önemli idi ve görmezlikten gelinemez.

Birleşik güç oluşturma konusu, ilk kez bu kadar geniş ve farklı çevreler tarafından zorunluluk olarak gündeme getirildi ve yaşama geçirilmesi dayatıldı, ne ki yeterli olamadı ve başarısız oldu.

Yığınların ve farklı güçlerin, emek, barış, demokrasi, bağımsızlık, özgürlük, eşitlik ve sosyalizm istemlerinden yana çoğunluğunu oluşturmak, bunun için çalışmayı ilimik ilmik örnek bugünden sonra belirleyici önem taşımaktadır. Ve de 24 Haziran 2018 seçimlerinde bu istemler uğruna oy kullanmış tüm yurttaşların gücünü tek bir kanala yöneltmek ana hedef olacaktır. Bu yurttaşlar arasında CHP'ye oy vermiş kendini demokrasi isteyen olarak niteleyen, AKP'ye oy vermiş, eşitlik isteyen olarak niteleyen, MHP'ye oy vermiş bağımsızlık isteyen olarak niteleyen yurttaşlarımız da olabilmelidir. Kısacası milyonlarla ifade edilmesi gereken bir yurttaş sayısından, bir kitleden söz ediyoruz.

Seçim sürecindeki bütün bu olumlu gelişmelere rağmen seçimlerden bir gün sonra Türkiye'nin devrimci, demokratik, sosyalist kesiminin tam bir yenilgi psikolojisi ile davranması ayrıca tartışılması ve nedenlerinin çözümlenmesi gereken bir konudur. Halbuki, 1980 faşist darbesinden beri Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi üzerine inen karabasan nasıl ki ilk defa 2013 Gezi Direnişi ile yarılabilirdi, 24 Haziran seçimleri öncesi oluşan siyasi aktivite ve hava da benzer bir niteliği taşıyordu. Milyonlar sadece HDP, CHP veya S.Demirtaş ile M.İnce için değil, bir değişim yaratma isteğiyle bu seçim sürecinde aktifleştirdiler, motive oldular ve alanlara, sokaklara çıktılar. Bu saik ile HDP'yi, CHP'yi, Demirtaş ve İnce'yi desteklediler. Kapitalizmin kırk yıla yakın yarattığı uygulama ve tahribatlara karşı bir başkaldırı psikolojisini içinde barındıran bu dinamiği görmek gerekir. Alanlara yansıyan enerji, çok farklı siyasi eğilim ve katmanlara bağlı, kendisini değişik biçimde ifade eden çok geniş sınıf ve halk kesimlerinin dinamiğini yansıtıyordu ve seçimler sonrası çalışmalarımızda bu dinamikler ile başlanmak en doğru tutamak noktası olacaktır.

Yeniden doğuş için toplumsal enerji kendisini seçimler öncesi ifade etmiştir. Bu enerji ile buluşmak ve bu enerjiyi yönetmek en başta komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin ve sosyalistlerin görevidir. Bunu başarmak için ise yine başta komünistler olmak üzere devrimciler kendilerini süreklilik temelinde yenilemeli ve görevlerini yerine getirecek nitelik ile düzeye yeniden kavuşmalıdır.

Konuya HDP'nin seçim başarısı ile başladığımızdan dolayı kimse bu misyonu HDP'ye yüklediğimizi zannetmesin. Bu misyon Türkiye Komünist Partisi'nin tarihsel misyonudur. HDP güncel koşullarda ciddi bir başarı olarak nitelendirilmesi gereken ve belki de cumhuriyet tarihi boyunca en uzun vadeli süren, en fazla bileşeni bir araya getiren, par-

lamentar mücadele ile parlamento dışı mücadeleyi -kimi dönem ek-sikliklerine karşı- başarıyla uyumlaştıran bir oluşumun (HDK'nin) siyasi temsiliyeti olmuştur. Eğer bugün dönemin HDP Eş Genel Başkanı ve lideri Selahattin Demirtaş, Kobane Direnişi sırasında yığınları ayaklanmaya, sokağa çağırdığı için yargılanıyorsa, bu sadece ve sadece parlamenter mücadele ile parlamento dışı mücadelelenin uyumunun somut bir örneği olduğu için öyledir. Ancak, bu bileşim ülkenin değişimi için bundan sonra önümüzde duran görevleri yerine getirmek için yeterli olamayacaktır. En azından bugünkü tablo bunu ifade ediyor. HDK/HDP içinde dışarıya itilen, pasifleştirilen sosyalist güçleri ve sürekli daha fazla yer kaplayan ve politikaların geliştirilmesinde söz sahibi olan çevrelerin niteliğini irdelediğimizde devrimci mücadelenin yeni bir örgütsel ve politik sıçramaya ihtiyaç duyduğunu ve bunun öznel bir değerlendirme değil, dayatan koşulların sonucu olduğunu tespit ediyoruz. Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi kendi dinamizmini tekrar yaratmalı, tabiri caiz ise 'eski günlerine dönmeli' ve o güçle Kürt özgürlük hareketi ile birlikte birleşik mücadelelenin sonuç alıcı olması konusunda mesafe kat etmelidir. Bu perspektifin koşullarının varlığı seçim sürecinde ortaya çıkmıştır. O açıdan karamsarlığa yer vermeden dinamikleri harekete geçirme rotasını seçmeliyiz. Kapkara atmosferi bu şekilde dağıtmamız mümkün olacaktır.

Ne Değişti?

Burada uzun uzadıya "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" olarak adlandırılan yönetim biçiminin mevzuatına girmeyeceğiz. Bu konuyu öğrenmek isteyenler ve ilgi duyanlar çoktan okumuş ve öğrenmiş olmalıdır. Çünkü bu konu bilinmeden yığınlar içinde siyasi propaganda, ve örgüt çalışması yürütmek mümkün değildir.

Öncelikle "Birinci Cumhuriyet" ve "İkinci Cumhuriyet" tartışmalarını, rejimde biçimsel ama aynı zamanda niteliksel bir değişimi ifade ettiği halde bu kavramlarla yürütmeyi doğru görmüyoruz. Anlatılmak isteneni anlatıyoruz. Ancak maddeyi adıyla çağırılmazsanız doğru teşhis koyamazsınız ve de doğru teşhis koyamayınca onu tedavi de edemezsiniz. Tedavi de bu durumda onarmak veya iyileştirmek anlamında değil, kesip atmak veya yıkıp yeniden kurmak anlamında kullanılmalıdır. Neden?

Türkiye'de gel-gitler ve inişler çıkışlar ile 2011 yılından beri yürüyen bir süreç yaşanıyor. Bu rejimin kapitalist niteliğini değiştirmeye yönelik bir amaç taşımıyor. Önce bunu tespit etmek gerekir. Mesele, yıpranmış, sorunlar içinde debelenen, can çekişen bir kapitalist düzenin nasıl ayakta tutulabileceği meselesidir. Kimin açısından? Burjuvazi ve emperyalist merkezler açısından. Dolayısıyla Türkiye'de 24 Haziran seçimleri sonucunda bir rejim değişikliği olmadı. Kapitalizm vardı ve sürüyor. Ama bir değişiklik var. O da yönetim biçimi. Parlamenter burjuva demokratik bir yönetim biçiminden bir açık sivil görünümlü faşist diktatörlüğe geçiş yaşanmıştır. Ve maalesef bunun onayı halka, seçmene, yurttaşlara verdirilmiştir. O zaman özerlersek; Kapitalist devlet ayakta kalabilmek ve burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmek için "finans kapitalin en gerici, en şovenist ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğünü" tercih etti.

Dünya Komünist Hareketi'ni oluşturan Komünist Partiler, Komünist Enternasyonal - KOMİTERN çerçevesinde, kendi aralarında faşizmin anlamını ve tanımını uzun süre tartıştılar. Georgi Dimitrov, III. Enternasyonal'in 1935 yılındaki VII. Kongresine sunduğu raporda ayrıntılı olarak gerekçelendirdiği ve ele aldığı faşizmi şöyle tanımladı: "Faşizm, finans kapitalin en gerici, en şovenist ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğüdür."

Peki, Türkiye'de finans kapitalin bu en gerici, en şovenist ve en emperyalist kesimi kimdir? R.T. Erdoğan'ın bu pozisyona getirilmesini kim örgütledi ve onayladı? Onu destekleyen güçler kimlerdir? Biz buna İşbirlikçi Oligarşi adını veriyoruz. Burjuvazi'nin emperyalizm ile işbirliği içindeki finans kapital temsilcilerinin, emperyalizm ile işbirliği içindeki asker, istihbarat ve güvenlik örgütleri temsilcilerinin ve sivil bürokrasinin temsilcilerinin oluşturduğu bu yapı ülkede hem devlete hakimdir hem de iktidarları belirliyor. Erdoğan'ı iktidara getiren, devlet olarak Erdoğan ile anlaşan ve uzlaşan işbirlikçi oligarşinin devletidir.

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (I)

(Altıncı sayfadan devam)

Kimilerinin “derin devlet” olarak nitelendirdikleri devletin ta kendisidir.

Süreç Nasıl Gelişti?

Erdoğan bu hedefine bir adımda kolayca erişmedi. Yorularak, yoğrularak, didişerek, kavga ederek yaklaşık sekiz yıllık aktif bir mücadeleye sürdüdü. Öncesi de var. Çünkü Erdoğan, Belediye Başkanlığı sonrası yedi aylık ABD ikameti sırasında eğitildi, yetiştirildi, hazırlandı ve belli bir amaçla Türkiye’ye geri yollandı. 2001 - 2011 arası tecrübe edindi, tribünlere oynadı, taraftar kazandı, örgütlenmesini geliştirdi, yerini sağlamaştırdı. 2011 seçimleri kampanya sürecinde çıraklık ve kalfalık sürecini tamamlayıp ustalık sürecine geçme amacını açıklaması kendisi açısından anlamsız değildi.

İktidara Fethullah Gülen’in referansı ve güvencesiyle gelmişti. ABD’nin uluslararası politikalarının desteklenmesi, bölgede ABD ve NATO’nun ileri karakolu rolünün oynanması ile Türkiye’nin Dünya Bankası ve IMF ekonomik finans politikaları doğrultusunda yönetilmesi ana hattı belirliyordu. Temel bürokrasi kadrolarını Fethullahçılar sağlayacak, Erdoğan da “karizmatik” bir lider pozisyonu içinde yığınları Türk-İslam Sentezi politikaları konusunda seferber edecekti. Yaklaşık 8-9 sene bu düzen böyle gitti. Fakat Erdoğan’ın sürekli özel bir gündemi vardı. Günü gelecek kendi kadroları yetişecek ve Fethullahçı kadroları tasfiye ederek onlarla yer değiştirecekti.

Onun için Kürdistan, İran ve Suriye - Irak politikalarında Fethullah ile uyumuyordu. O dönemde Fethullah, Erdoğan’ın Kürt Özgürlük Hareketi’ne yaklaşımını onaylamıyordu, İran ile gelişen ilişkilere karşıydı ve İran’ı Türkiye için bir tehdit olarak değerlendirmiyordu. Aynı zamanda Suriye ve Irak’ta ABD politikalarının yüzde yüz takipçisiydi. Erdoğan Suriye ile ilişkileri germeye başlayana kadar, Erdoğan da ABD’nin Ortadoğu politikalarının takipçisi görünüyordu. Asıl hedefi ise farklıydı. ABD’nin desteği ile Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da kendi etki alanını yaratarak “bölge lideri” olmayı hedefliyordu. Fakat ülke içinde Fethullahçılar ile giriştiği hesaplaşma hareketi bazı stratejilerinin hedeflediğinden daha erken zamanda gündeme gelmesine neden oldu ve Ortadoğu ile Kuzey Afrika politikalarındaki kendi gündeminden kaynaklı farklı yaklaşımları çelişkileri keskinleştirmek için bir araç olarak devreye soktu. Bu süreçte ABD ve NATO ile karşı karşıya gelmiş oldu.

Bu aşamadan sonra ABD Erdoğan’a alternatifler geliştirmeye başladı. Aynı süreçte Türk Silahlı Kuvvetleri - TSK içindeki derin görüş ayrılıklarının da dışı vurduğu dönem oldu. Bir yandan Amerikancı NATO’cu paşalar, diğer yandan ise Avrasya yanlısı ulusalcı (nasyonalist) paşalar. Bir anda dört cephe oluştu. Erdoğan, Fethullah, Amerikancı paşalar ve Avrasyacı paşalar. Amerikancı ve Avrasyacı askerlerin arasındaki ayrımın arkasında farklı sermaye fraksiyonlarının desteği ve yönlendirmesi varken, Erdoğan ve Fethullah da iktidar olanaklarını kullanarak kendi sermaye çevrelerini oluşturuyorlardı. Ne ki devlet hala Amerikancı ve Avrasyacı olarak ayrışan ve de iki tarafa da oynama yanlısı olan sermaye çevrelerinin denetimindeydi. Bu olgu da hem Fethullah’ın hem de Erdoğan’ın elini kolunu bağılıyordu.

AKP 2007 yılında yasaklanmak istendi. Amerikancı paşalar bunun gerçekleştirileceğine kesin inandıkları için AKP kurucusu Abdüllatif Şener’e Türkiye Partisi’ni (TP) kurdurdular. Erdoğan’ın yolsuzlukları ve “milli” düşmanlığı deşifre edilecek, şeriatçı bir parti olarak AKP yasaklanacak, TP ise laik ama mütedeyyin kitleye hitap eden bir parti olarak bu kitleyi sürüklemeye devam edecek. Abdullah Gül’ü de tüm engellemelere rağmen Cumhurbaşkanı olarak seçilmesi kendisiyle yapılan bir anlaşma ve karşı aday olan Amerikancı Paşa Çevik Bir’in geri çekilmesi ile gerçekleşmiştir.

O dönemde Fethullah ile Erdoğan henüz anlaşmak zorundalardı. Fethullah Avrasyacı paşaları ortadan kaldırmak için büyük bir hazırlıkla o güne kadar kimsenin cesaret edemeyeceği bir operasyona hazırlandı. Ergenekon ve Balyoz Operasyonları ABD desteği ile gerçekleşti. O döneme kadar statükonun (devletin) bir bileşeni olan yüzlerce gerici, faşist paşa sadece Amerikancılıktan Avrasyacılığa saf değiştirdikleri için tutuklandılar ve yargılanmaya başlandılar. Erdoğan bu konuda çekingen davranıyordu, diğer yandan da işine geliyordu. Ve bu “cesaret” ile arı kovanına kolunu soktu. Aslında Fethullahçıların

amacı kimi paşaları yakalayıp, tutuklayıp, yargılamadan likide etmektir. Ancak Erdoğan bu plana itiraz etti. Ona rağmen Fethullah planını kısmen uyguladı ve onun için kimi paşalar ve görevli askerler ya tutukluken cezaevlerinde “hastalıktan” öldüler ya da daha sonra tahliye edilince teker teker döküldüler.

Bu süreçleri önce 2013 Gezi Direnişi, daha sonra da 17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Operasyonu izledi. Gezi Direnişi’nin üçüncü gününden sonra Erdoğan resmen ülkeyi terkederek Tunus’a gitti. Yolsuzluk Operasyonunda yayınlanan tüm veriler ve belgeler de doğruydular. Aynen Ergenekon ve Balyoz Operasyonunda ortaya konan belgelerin doğru olduğu gibi. Ancak arada büyük fark vardı. Yolsuzluk Operasyonunda ortaya konan belgeler devlete rağmen Erdoğan ve şürekasının yolsuzluk pratikleriydi. Ergenekon ve Balyoz Operasyonlarında ortaya konan belgeler ise TC Devletinin tam da kendisini yansıtan belgeler, provokasyonlar ve iç ve uluslararası savaş senaryolarıydı. Tasarlayıcılar, yöneticilerin bir kısmı, taşeronlar ve tetikçiler de tutukluydular. Ancak bu aradaki fark niteliksel bir önem taşıyordu. Bu koşullarda ABD destekli Fethullah saldırısı altında olan Erdoğan konumunu zor da olsa koruyabilmek için bir uzlaşmaya girmek zorundaydı. Yolsuzluk Operasyonu sonrası bu uzlaşma sağlandı. Harp Akademileri Töreni’nde yüzlerce askerın önünde “aldatıldığını” öne sürerek özür diledi ve bu ziyaretten sonra Balyoz ile Ergenekon davalarında yargılanan tüm sanıklar, - kimi Generaller üçer, dörder idam karşılığı ağırlaştırılmış müebbet cezası almalarına karşın-, sadece tahliye edilmediler, beraat ettirildiler. Bu yeni ittifakın gerçekleştirilmesinin ilk işaretiydi.

Yeni ittifakın kurulması ABD ve NATO’yu aşırı derecede çok rahatsız etti. Bu sorunu çözmek ve Türkiye’nin başta Rusya Federasyonu olmak üzere Avrasya’ya yönelmesini engellemek için Rusya savaş jeti provokasyonu gerçekleştirildi. İncirlik Üssü’nde ABD görevlileri Türk uçağının konusunu sinyallerini kesti, Rus uçağı uyarıyı almadı, Fethullahçı kadın pilot (ki daha sonra bir uçak kazasında öldürüldü) düşmeye bastı ve iki yıla yakın süren Rusya - Türkiye gerginliği yaşandı.

Rusya ile tüm ilişkilerin kesildiği o gergin dönemde ABD 15 Temmuz 2016 darbesi ile son noktayı koymak istedi. Amerikancı Fethullah kadroları bu plan içinde önemli görevler aldılar. Neki, “düşman” Rusya bu darbe planının istihbaratını aldı ve İran vasıtasıyla Türkiye’yi uyandı. Bunun sonucunda Erdoğan aslında darbe girişiminin içinde bulunan Hulusi Akar ve Hakan Fidan’ı o plandan gizli olarak kopararak darbe planını kendi akışına bıraktılar ve karşı-darbe yani asıl darbeyi örgütlediler. Ordunun dörtte biri sokağa çıkarken dörtte üçü kışlalarda kalarak son dakikada planı bozdu ve hazırlıklı olan paramiliter güçler sokağı indiler. Bu organizasyon uzlaşan kesimlerin yani Erdoğan ile Avrasyacı paşaların ve devlet içinde eskiden ABD’de eğitim gördükleri halde oradan uzaklaşan güçlerin ortak operasyonuydu. Ülkücü faşistlerin Turan hayali ile bu projenin içinde kalmaları, eskinin tüm taşeron ve tetikçilerinin de AKP-MHP ittifakına destek vermelerinin sağladı.

Bu aşamadan sonra seçimlerin öne alınması için gereken bütün hazırlıklar yapıldı, devlet içinde sağlanan yeniden yapılanma sonucunda MHP destekli AKP-SARAY Rejimi ile devam kararı alındı. Bu arada şunu belirtelim ki CHP, İYİ Parti bu durumda devletin sözünün dışına çıkacak durumda olmamalarına rağmen Amerikancı güçlerdiler. Saadet Partisi ise desteğini Almanya’dan almaktadır. Buraya kadar yazılanlardan Vatan Partisi’nin üstlendiği rol sanırım anlaşılacaktır.

Bundan Sonrası...

Bu gelişmelere rağmen ABD, NATO ve AB tabii ki Türkiye’nin peşini bırakmayacaktır. Özellikle seçimlerden önce İngiltere ile yapılan görüşmeler sonucunda ABD ve NATO ile ilişki yayı yeniden kuruldu. Fakat bir fark olacak. Türkiye bir müttefik olarak ABD ve NATO’nun her istediğini yapmayacak. Rusya, Çin ve Hindistan’la kurulan ilişkiler sonucunda çok yönlü ilişkiler ile yürüme stratejisi izlenecek. Böylece pazarlık gücü olacak.

Türkiye’nin en önemli sorunu sermaye yatırımlarının artması ve dış ticaret açığı ile iç bütçe açığının kapatılmasıdır. Bunun sağlanması

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (I)

(Yedinci sayfadan devam)

ancak dış yatırımların, özellikle kapital yatırımlarının artması ile mümkündür. Akabinde Türkiye’de sanayi ve teknolojik üretimin artırılması sonucu dış satımın artırılmasıdır. Bunun kilit sektörü de askersel-sinayi-kompleksler olacaktır. Dolayısıyla Türkiye’nin savaş sanayiine yatırımları da artırılabilecektir. Yeni dönem ile birlikte Milli Savunma Bakanı’nın kim olacağı bu konuda bir takım işaretleri doğrulayacaktır.

Peki bu sermaye nereden gelecek? Öncelikle Rusya Federasyonu, Hindistan ve Çin Halk Cumhuriyeti’nden. Bu projenin “İpek Yolu Projesi” çerçevesi altında maddi temelleri yıllardır Erdoğan tarafından hazırlanmaktadır. Aslında Çin, Hindistan ve Rusya’nın bu amaçlı yaklaşımına uygun tavır belirlemiştir. Dolayısıyla “Kanal İstanbul” projesi ve tıkanan büyük devlet projeleri, “yap-ışlet-devret” projeleri dahil, Çin Halk Cumhuriyeti’nin finansmanı ile aşılabilecektir ve bu sadece bir finansman değil aynı zamanda lisans ve sermaye ortaklığı da olacaktır. Savaş ve savunma sanayiinde Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti ile lisans ve sermaye ortaklığını içeren projeler mevcuttur. Uzun teknoloji alanında Rusya ve Çin ile somut projeler hazır. Nükleer alanda Rusya’nın Akkuyu Projesi, Türkiye’nin nükleer silah da üretebilecek bir güç olmasının yolunu döşeyecektir. Yerli patentli araç üretimi için Rusya ile hem Rusya hem de Türkiye’de ortak üretim projeleri hazırlanmaktadır. Hindistan özellikle sanayi projelerinde yer alacaktır.

Avrasya’dan bu şekilde sermaye, teknoloji ve lisans akışının olması ABD ve AB emperyalistlerinin dengeyi bozmamak için yatırımlarını artıracaklarına işaret etmektedir. Böylece Türkiye’ye çok yönlü sermaye akışı artışı beklenmelidir. Kısa vadede ABD ve NATO ile müttefiklik anlaşmalarının korunması ve AB ile ilişkilerin iyileştirilmesi görünmektedir. Ancak, bu Türkiye’nin ABD ve AB’nin her istediğini uygulayacağı anlamına gelmeyecek gibi anlaşılmaktadır.

Bu beklentiler çerçevesinde Türkiye’de ekonominin toparlanacağı ve dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam koşullarının düzeleceği, yoksulluğun azalacağı, tarımın da sanayileşmesi ile yoksul kır emekçilerinin gelir düzeyleri ve sosyal yaşamlarının yükseleceği düşüncesi aklınıza gelebilir. Ancak bunun kapitalist düzende karşılığı yoktur. Tam tersi; dış pazarları besleyecek ihracatı verili rekabet koşullarında yakalamak için işçi ve emekçi ücretleri ile yoksulluk düzeyinde bir değişim olması beklenmemelidir. Ucuz iş gücü, ucuz üretim ve azami kazanç bu düzenin temel ilkesidir. İşçi ve emekçilere ise aç kalmaktan ölmeyecek kadar bir gelir reva görülür. Dolayısıyla bu süreçte emek-sermaye çelişkisi büyüyerek keskinleşecektir.

Böyle bir düzeni sürdürmek, sömürülen işçi ve emekçileri, açlık sınırında yaşayan işsiz ve emeklileri, yoksulların ayaklanmalarını engellemek ancak ve ancak kültürel ve ulusal değerleri istismar etmek, ülkede nüfusun eğitim düzeyini alt düzeylerde tutmak ve bu amaçla dini hassasiyetleri sömürmek ve milliyetçiliği körüklemekle mümkündür. Türkiye’de uygulanan bundan başka bir yöntem değildir.

Burada ciddi bir çelişki ile karşı karşıyayız. Bir yandan Türkiye’yi ABD ve NATO’dan uzaklatılabilecek güçlerle uluslararası ilişkilerin gelişmesi ve güçlenmesi. Diğer yandan ise ülke içinde sınıf ve ezilenler üzerinde baskı, sömürü ve terörün azami olarak artarak olması. Bu çelişki belki de Türkiye’de, Kürdistan’da ve Orta-Doğu’da çözümün anahtarı olacaktır. Bunu zaman içinde mücadele ederek yaşayacağız.

Çokyönlü Örgütlenme ve Direniş

Bu oyunu bozmak hangi siyasi tercihi kullandığına bakmaksızın tüm işçi, emekçi, işsiz, emekçi ve yoksulların içinde buldukları durumun farkına varmaları ve bu koşullara isyan etmeleri ile sağlanabilir. İşçi sınıfının politik örgütü olarak TKP’nin ana görevi budur. Bu amacı gerçekleştirmek tekdüze çalışma ve örgütlenme biçimleri ile mümkün değildir. Karşımızda finans kapitalin en gerici, en şoven en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü var. Yani sınıfa karşı en gerici yöntemleri kullanacak, başta Kürt halkı olmak üzere tüm ulusal azınlıklara karşı en şoven asimilasyon ve kimliklesizleştirme yöntemleri kullanılacak, gerek ekonomik gerekse savaş yöntemleri ile en emperyalist politikaları izleyecek bir niteliğe sahiptir. Onun için sınıf güçleri dışında tüm ulusal kimliklerin, din ve mezhep mensuplarının da bu alanda direniş hareketi içinde aktif yer alması sağlanmalıdır. Bu direniş stratejisi-

nin tek bir yöntemi olamaz. Açık çalışmalarda rejimin baskı ve tutuklamalarından korunarak, konspiratif çalışmada her tür savaşım yöntemlerine uygun bir tarzı yeni koşullarda derinleştirerek, bütün toplumsal, siyasal, demokratik ama gerici-faşist örgütler içinde de dahil çalışarak uzun soluklu bir mücadele stratejisine hazır olmalıyız. Ezilen ve sömürülen kitlelerin tepkilerini zor ve direniş yöntemleri ile dışa vurmaları veya mazlum yurttaşların desteğini alacak haklı hesap sorma eylemlerinin gelişmesi devrimciler, sosyalistler ve komünistler tarafından yadırganmayacak gelişmeler olacaktır. Sosyal demokratların burjuva bir devlet bileşeni olarak her dönem rejimle işbirliği yapacaklarını ve sınıfı satacaklarını göz önünde bulundurarak hareket etmek gerekmektedir.

Bakınız 3. Enternasyonalin VII. Kongresi durumu o günün koşullarında nasıl tarif etmiş:

“Belirli tarihi koşullarda burjuva-emperyalist gericiğin saldırdığı süreci faşizm biçimini alır. Şu türden koşullar söz konusu: kapitalist ilişkilerin istikrarsızlığı; toplumsal bakımdan deklase (sınıftan kopmuş) ögelerin hatırı sayılır miktarda bulunması; kentlerdeki geniş küçük-burjuva ve aydın tabakalarının yoksullaşması; kırsal küçük-burjuvazinin hoşnutsuzluğu; ve nihayet, proleter kitle eylemlerinin yarattığı sürekli tehlike. İktidarını daha kalıcı ve sağlam kılmak için, burjuvazi, parlamenter sistemden, partiler arasındaki ilişkilerden ve kombinasyonlardan bağımsız olan faşist yönetime geçmeye giderek daha fazla zorlanmaktadır. Faşizm, dolaysız burjuva diktatörlüğü yöntemidir ve ideolojik bakımdan “ulusal topluluk” (“Volksgemeinschaft”) ve “mesleki kol”lara (işkollarına) göre temsil (yani aslında egemen sınıfın değişik gruplarının temsil edilmesi) düşüncelerinin ardına gizlenmiştir.

Faşizm, kendine özgü bir toplumsal demagoji (anti-Semitizm, ara sıra tefeci sermayeye yöneltilen saldırılar, parlamenter “gezeler meyhanesi”ne beslenen öfke) aracılığıyla, küçük-burjuva, aydın vb. kitlelerinin hoşnutsuzluğunu sömüren bir yöntemdir. Faşist mücadele birlikleri, faşist parti aygıtı ve faşist bürokrasiden oluşan kapalı, paralı bir hiyerarşi inşa ederek, rüşvet dağıtma yöntemidir. Faşizm, aynı zamanda, işçilerin hoşnutsuzluklarından, sosyal-demokrasinin pasifliğinden vb. yararlanıp en geri tabakalarını kazanarak işçi sınıfı içinde de var olmaya çalışmaktadır. Faşizmin ana görevi, işçi sınıfının devrimci öncüsünü, yani proletaryanın komünist kesimlerini ve onun önder kadrolarını yok etmektir. Toplumsal demagoji ve parayla satın alma, aktif beyaz terör ve öte yandan dış politikada emperyalist saldırganlığın en üst noktaya dek yükseltilmesi, faşizmin karakteristik çizgileridir. Burjuvazi için özellikle kritik olan zamanlarda faşizm, anti-kapitalist bir terminoloji kullanır; fakat iktidarını güven altında görür görmez, büyük sermayenin terörist diktatörlüğü oldu-ğunu gittikçe daha fazla gösterir ve üzerindeki anti-kapitalist maskeyi fırlatıp atar.”

(Stalin Eserler, 11. Cilt, Sayfa: 176)

Bu tarif günümüzde de bakarsanız bakın durum yeni bir durumdur. Ancak hiç bir baskıcı yönetimin ilelebet yaşadığı görülmemiştir. Hitler, Mussolini, Franko, Pinochet, Batista, Evren ve daha niceleri gibi diktatörler yerlerini tarihin çöplüğünde bulmuşlardır. Erdoğan da tarihin çöplüğündeki yerini alacak, söndürdüğü ocakların, açlık sınırında yaşadığı ve kendi yolsuzlukları ile yarattığı zenginleşmenin hesabını tek tek verecek. Eğer gerçekten savunduğu felsefeye inanıyorsa ondan bu hesapların ‘öbür dünyada’ lime lime cehennemde yanarak sorulacağını en iyi kendisi bilmektedir. Bütün mesele işçi sınıfı ve yoksul emekçi halkların bu sömürü ve sömürge eziyetini fazla çekmeden, çok fazla ocağa ateş düşmeden bu haksız düzene son verilmesidir. Bunun yolu da SARAY CEPHESİ’ne karşı HALKIN CEPHESİ’nin yaşama geçirilmesidir. KOMINTERN’in VII. Kongresi’nin en belirleyici örgütsel ve politik sonucu olan, en geniş demokratik muhalefet çevrelerini ve toplumsal katmanları kapsayan HALK CEPHESİ STRATEJİSİ ayrıntılarıyla incelenip günümüz koşullarında DEVRİMCİ YENİLENME süreci çerçevesinde irdelenmelidir. Bu konuyu yazının devamında ele almaya çalışacağız.